Jyllands-Posten
Indblik

FORSIDE PREMIUM
INDBLIK SERIER

10.03.2017 KL. 23:00

Prostitution: Nedslidte og udstødte ludere søger tryghed i et unikt fællesskab

Efter et langt, barsk liv i prostitution overlades de misbrugte kvinder oftest til et liv i ensomhed. Men der er alternativer.

Den tidligere prostituerede Elia flyttede ind på Casa Xochiquetzal i Mexico City i 2016. Her lever hun sammen med omkring 20 andre tidligere prostituerede og bearbejder alle sine traumer ved at tale med sine dukker og bamser. Foto: Benedicte Desrus

UFFE CHRISTENSEN | FØLG

Som hun sidder der i sin røde T-shirt og taler med sine dukker og bamser, ligner hun en ganske almindelig midaldrende kvinde.

Men det er hun ikke.

I hvert fald ikke på alle måder.

Bag sig har hun et barsk liv som prostitueret i Mexico City.

Et langt, barsk liv, i hvilket hun har måttet leve med misbrug og ydmygelser, men også en tilværelse, der brat ændrede sig, da hendes krop ikke længere var attraktiv for de mænd, der for ussel mammon søger tilfredsstillelse hos prostituerede.

> For mig er projektet en anderledes måde at anskue prostitutionen på. Jeg havde for eksempel aldrig tænkt på, hvad der skete med sexarbejdere, når de bliver gamle.
>
> Bénédicte Desrus - fotograf
>
> DEL CITAT

Elia hedder kvinden, der sidder ved bordet på sit lille gulmalede værelse omgivet af sine få ejendele.

På bordet står et indrammet, sort-hvidt portræt af hende. Nederst i rammen har hun anbragt to ældre billeder af sig selv – ligesom for at minde sig selv om, at hun – ligesom alle andre – også har en fortid, der har været med til at gøre hende til det, hun er i dag.

Ligesom mange andre prostituerede blev hun *persona non grata*, da hun på grund af alder valgte at indstille sin gerning – og ligesom de fleste andre i hendes situation, blev hun i vanære udstødt af sin familie og overladt til sig selv.

Hendes perspektivløse liv havde absolut ikke andet indhold, end at hun skulle hutle sig igennem dagene og nætterne i byens mest nedslidte og lurvede slumkvarterer.

Men så fik hun et tilbud om at flytte ind på Casa Xochiquetzal – et særligt plejehjem, der i 2006 åbnede for ældre prostituerede i Mexico City.

Her lever hun sit liv omgivet af andre kvinder med samme baggrund, mens hun prøver at forlige sig med sit liv og ikke mindst sin fortid som prostitueret på millionsbyens gader og bordeller.

Dette gør Elia blandt andet ved dagligt at tale med sine dukker og bamser.

Idéen til at åbne det særlige plejehjem, som er det eneste af sin slags i Latinamerika, fik Carmen Munoz allerede i 1986, men hun måtte stædigt bearbejde myndighederne i henved 20 år, inden hun i februar 2006 kunne tage imod de første beboere på sit unikke plejehjem.

Siden overtog Rosalba Rios ledelsen, og i dag er det Jesica Vargas, der leder hjemmet, som indtil nu har huset op mod i alt 300 beboere.

Norma Angelica flyttede ind på Casa Xochiquetzal i 2016. Her danser og synger hun på sit værelse. Foto: Bénédicte Desrus

Formålet med at oprette Casa Xochiquetzal er blandt andet at give de tidligere prostituerede et tilflugtssted, hvor de tilbydes både mad og hjælp til at tackle diverse fysiske og mentale problemer.

Det sker, at ældre prostituerede bor sammen på lejede hotelværelser, men det er de færreste, der har råd til det. I stedet er de henvist til lurvede værelser i byens slum, og mange lever et liv som hjemløse på gaden.

Nogle få lever med deres familier, men langt de fleste familier ønsker ikke at bo under samme tag som en prostitueret, som de mener har vanæret familien.

Portræt af Victorie – en af de ældste beboere på Casa Xochiquetzal i Mexico City. Foto: Benedicte Desrus

Nogle af de ældre prostituerede søger ind på herberger for hjemløse eller ældre. Men problemet er her, at de bliver set voldsomt ned på og ofte diskrimineret af de andre beboere.

Endelig ser en mindre del af de aldrende sexarbejdere ingen anden udvej end at fortsætte som prostituerede trods deres høje alder.

At Casa Xochiquetzal overhovedet kan eksistere, skyldes begrænset støtte fra myndighederne, men i sær donationer fra private, diverse fonde og andet.

Betingelsen for at overtage et værelse på hjemmet er, at kvinden er mindst 55 år, og i februar 2017 boede der 17 tidligere prostituerede på Xochiquetzal, der ligger på adressen Plaza Gregorio Torres Quintero 101 i byens centrum.

14 Plaza Torres Quintero
Mexico City
View on Google Maps
Google
©2017 Google - © 2017 Google
Terms of Use
Report a problem

> At jeg besluttede at lave min serie og stadig arbejder på den, var ud fra et ønske om at få bugt med den diskrimination, som mange af de ældre sexarbejdere er udsat for.
>
> Bénédicte Desrus - fotograf
>
> DEL CITAT

Den 41-årige, prisvindende, franske fotograf Bénédicte Desrus har siden 2006 boet fast i Mexico City, og hun besøgte første gang plejehjemmet i 2008. Siden har hun – med sit kamera – besøgt huset, hver gang der er flyttet en ny beboer ind, og det agter hun også at gøre fremover.

Det begyndte med en bunden opgave for magasinet Elle – Quebec, som hun løste sammen med den canadiske journalist Maxime Coutie.

»Siden vendte jeg alene tilbage til huset. Jeg brændte i den grad for at lære kvinderne at kende og for at høre alle deres historier,« siger Bénédicte Desrus til Jyllands-Posten og tilføjer, at det var hendes første langtidsprojekt.

»For mig er projektet en anderledes måde at anskue prostitutionen på. Jeg havde for eksempel aldrig tænkt på, hvad der skete med sexarbejdere, når de bliver gamle.«

Reynita går støttet af sit gangstativ tilbage til sit værelse efter at have spist frokost med de øvrige beboere. Foto: Benedicte Desrus

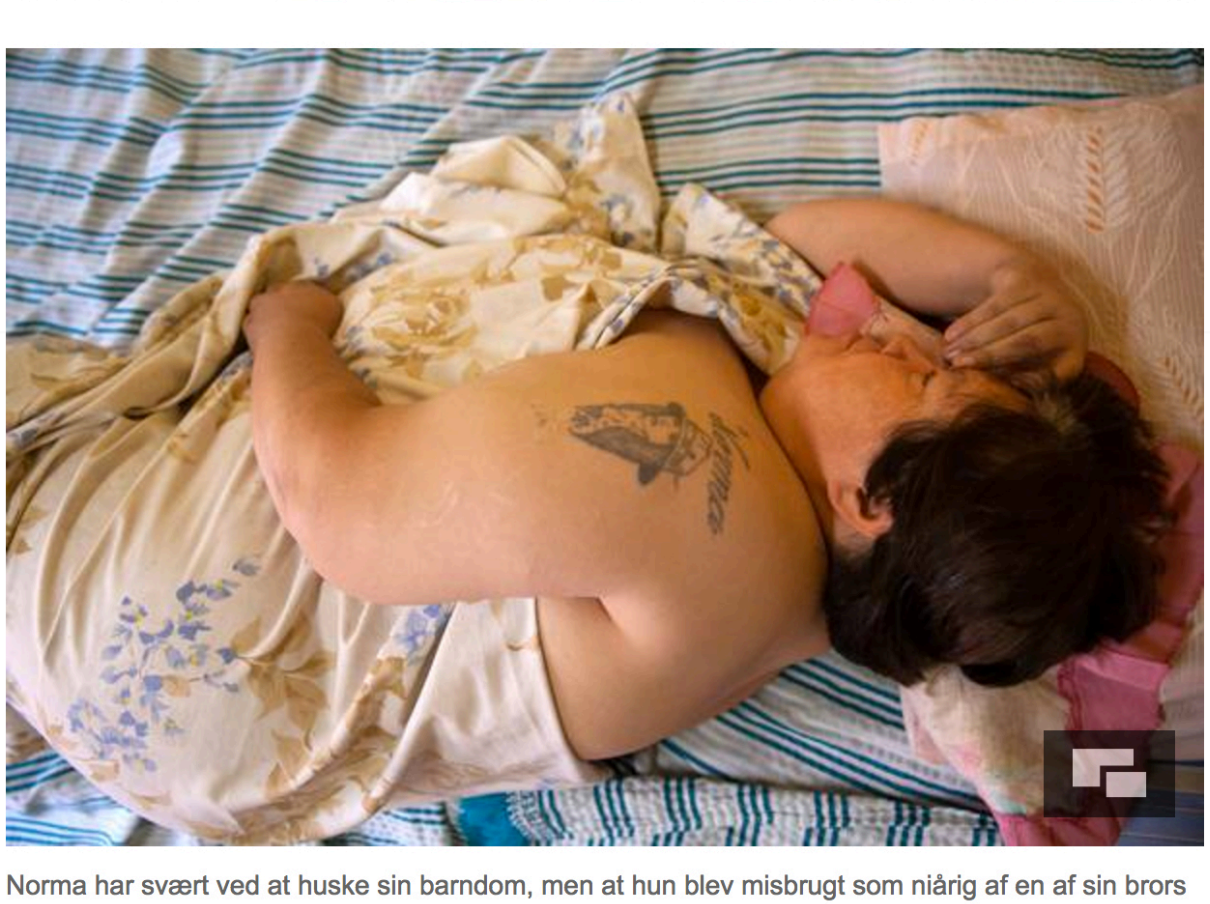

Norma har svært ved at huske sin barndom, men at hun blev misbrugt som niårig af en af sin brors venner og siden en præst, det husker hun. Ikke længe efter fik hun arbejde som servitrice i Mexico Citys luderkvarter. Og hun endte selv som prostitueret. Foto: Benedicte Desrus

Juanita – i hvid kjole – leder den ugentlige bøn i Casa Xochiquetzal. Foto: Benedicte Desrus

Kun få af de prostituerede har kontakt til deres familier, hen her besøger Victoria sin datter i Pachuca, der ligger nordøst for Mexico City. Foto: Benedicte Desrus

En tidligere prostitueret deltager i bisættelsen af en 55-årig beboer, der døde af kræft. Da hun døde, så hendes datter sin mor for første gang i 15 år, og hun anede ikke, at moren var prostitueret. Foto: Benedicte Desrus

Om sin måde at arbejde på i Casa Xochiquetzal og med de ældre prostituerede siger Bénédicte Desrus:

»I begyndelsen var det ikke så let at tage billeder. Flere af kvinderne ville ikke fotograferes, idet de overhovedet ikke havde erfaringer med hverken journalister eller fotografer. Men Rosalba Rios, der var leder, da jeg kom der første gang, hjalp mig meget, og hun introducerede mig til beboerne.

Da jeg allerede vidste, at jeg ville komme til at bruge meget lang tid der, var det meget vigtigt for mig at udvikle et personligt forhold til kvinderne for på den måde at få en forståelse for, hvor de nu er i deres liv. Det betød, at jeg har tilbragt mange uger i hjemmet sammen med beboerne uden at tage billeder.«

> Ved at bruge tid sammen med dem er jeg blevet mere sensitiv og mere tolerant. De har også givet mig meget mere selvtillid og har gjort mig stærkere. De har lært mig, hvordan jeg skal forsvare mig selv.
>
> Bénédicte Desrus - fotograf
>
> DEL CITAT

Fotografen fortæller, at hun begyndte med at tage billeder af kvinder, der gav hende tilladelse til det. Til gengæld forærede hun dem nogle portrætter, og det fik andre til at deltage.

Altsammen fordi Bénédicte Desrus arbejder meget på at opnå deres fortrolighed, og det sker stadig ved, at hun i ugevis deltager i deres hverdag på plejehjemmet. Ofte tager hun dem med ud i samfundet for at møde andre, men i de tilfælde medbringer hun aldrig sit kamera.

»At jeg besluttede at lave min serie og stadig arbejder på den var ud fra et ønske om at få bugt med den diskrimination, som mange af de ældre sexarbejdere er ude for. Jeg vil være med til at udbrede kendskabet til hjemmet for på den måde at gøre en sårbar og ofte usynlig gruppe mennesker synlige i samfundet,« siger Bénédicte Desrus til Jyllands-Posten.

Siden hun gik i gang, har fotografen fået meget positiv respons fra beboerne. Hendes billeder er publiceret i en lang række mexicanske og internationale medier. Da hun vandt den spanske fotopris Premio Revela var det Casa Xochiquetzal, der fik prisen på 5.000 euro.

Den megen omtale af plejehjemmet, som blandt sker på baggrund af Bénédicte Desrus' billeder, har fået strømmen af pengedonationer til at stige.

Og denne fik et yderligt løft, da hun sammen med Celia Gómez Ramos i 2013 udgav bogen "Las Amarosas Mas Bravas" ("The Toughest Lovers"), der nu er tæt på at være udsolgt fra forlaget.

Introduktion til bogen (*pdf-format*)

Dokumentation: Tough Love

Bogen er blevet præsenteret omkring 20 gange forskellige steder i Mexico City, og kvinderne fra hjemmet har deltaget aktivt i disse præsentationer.

»At tale foran andre mennesker og signere bøgerne gjorde dem virkelig stolte,« siger Bénédicte Desrus.

"Las Amorosas más bravas" de Bénédicte Desrus y Celia Gómez...

På spørgsmålet om, hvorvidt hun selv har lært noget af sit arbejde med de prostituerede, svarer Bénédicte Desrus:

»Bestemt. Jeg har lært meget af de prostituerede på Casa Xochiquetzal. Af deres oplevelser, af deres værdighed, deres humor og deres kampgejst. Og sammen med dem har jeg lært en masse om mexicansk kultur og traditioner.

De har så meget at lære os. Ved at bruge tid sammen med dem er jeg blevet mere sensitiv og mere tolerant. De har også givet mig meget mere selvtillid og har gjort mig stærkere. De har lært mig, hvordan jeg skal forsvare mig selv.«

Hun tilføjer, at arbejdet på Casa Xochiquetzal og dets beboere også fagligt har givet hende rigtig meget. Det var hendes første store og stadig igangværende fotoprojekt, og det har ført mange andre med sig.

Et af disse kalder hun for "Globesity" og det fokuserer på ekstremt overvægtige mennesker.

OM BÉNÉDICTE DESRUS

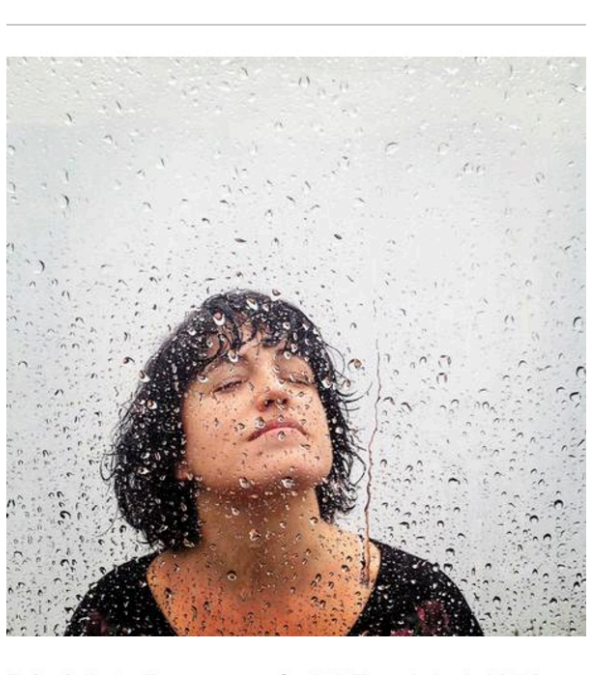

Bénédicte Desrus er født i Frankrig i 1976.

Hun er uddannet fotograf og fokuserer på humanitære og sociale projekter over hele kloden.

Hun, der blandt andet har boet og arbejdet i Østafrika, har siden 2006 boet i Mexico City, men har løst opgaver i både Europa, Afrika, USA og i Latinamerika.

Hendes billeder har været publiceret i aviser og magasiner over hele kloden. Blandt disse BBC, The New York Times, Time, The Wall Street Journal, The Toronto Star, Le Monde, Aftenposten, Elle, Henne, The Financial Times og mange andre.

Derudover har hun løst en række bundne opgaver for blandt andre Reuters, The European Commission (EC), UNICEF, NBC og mange andre.

I 2012 bidrog hun til bogen "40 Years of Photojournalism: Generation Sipa" skrevet af Michel Setboun & Sylvie Dauvillier, Éditions de La Martinière - France.

Samme år var hun medudgiver af bogen "Las amorosas más bravas" ("Tough Love"), der skildrer livet i Casa Xochiquetzal i Mexico.

Hun har gennem årene modtaget en lang række priser og hædersbevisninger i en lang række lande.

En liste over hendes mange priser kan ses her:

Benedicte Desrus officielle webside.

Bénédicte Desrus på de sociale medier:

Twitter

Instagram

Facebook

De ekstremt overvægtige

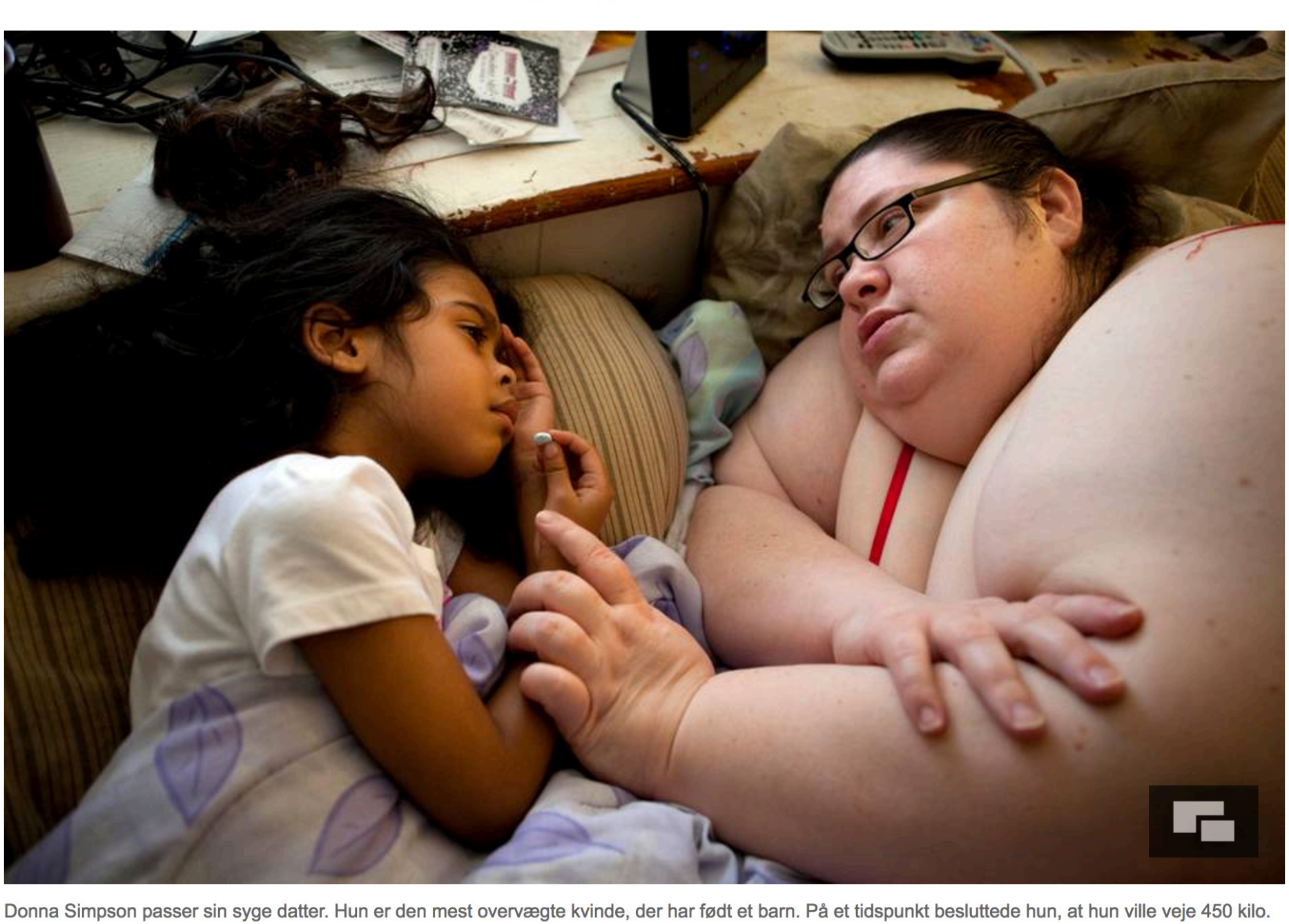

Donna Simpson passer sin syge datter. Hun er den mest overvægte kvinde, der har født et barn. På et tidspunkt besluttede hun, at hun ville veje 450 kilo. Via en webside kunne man betale for at få hende til at spise. Men planerne har hun siden opgivet, og nu er hendes vægt for nedadgående. Foto: Benedicte Desrus

Blandt modellerne til "Globesity" er den amerikanske kvinde Donna Simpson, som Bénédicte Desrus begyndte at fotografere i 2011, og som hun stadig følger, når muligheden er der.

> Det er mit håb, at min reportage kan kaste lys over den globale overvægt, som mange stadig tror blot er den rige verdens problem.
>
> Bénédicte Desrus - fotograf
>
> DEL CITAT

Donna Simpson fik status af *internet celebrity*, da hun i 2008 meddelte, at det var hendes mål at veje intet mindre end 450 kilo. Var det lykkedes, ville hun have fået status af at være den mest overvægtige kvinde nogensinde registreret.

Den allerede ekstremt overvægtige kvinde med de alvorlige spiseforstyrrelser blev blandt andet motiveret af sine to eksmænd, der opfordrede hende til at tage på i vægt. Så langt ude var hun, at hun i 2007 åbnede en webside, hvor folk kunne betale for at se hende spise.

Ifølge det britiske medie Mail Online tjente hun årligt omkring 635.000 kroner ved at spise foran sit webcam mod betaling.

I 2007 fødte hun en datter, og da vejede hun 241 kilo, hvilket var nok til, at hun blev optaget i Guinness World Records som den tungeste kvinde, der nogensinde har født.

Da Bénédicte Desrus mødte hende i 2011, vejede Donna Simpson 273 kilo og havde da opgivet planen om at opnå en vægt på 450 kilo. Hendes mål er nu at komme ned på 170 kilo.

600 Pound Mom Gets P...
VICE

»Globalt har fedme karakter af en epidemi. Antallet af overvægtige og fede mennesker er ifølge Røde Kors i dag højere end antallet af fejl- og underernærede. Problemet blev først dokumenteret i de rige lande, men har nu også i dramatisk omfang bredt sig til ulande.

Og det er gået meget stærkt. For 50 år siden blev det ikke behandlet som en globalt problem, og siden 1980 er antallet af svært overvægtige på verdensplan fordoblet.«

"Globesity" fokuserer på det stigende problem, som er importeret fra Vesten til ulandene – og fotografen fokuserer også på, hvordan samfundet tackler det enorme problem.

Donna Simpson er blot en blandt mange modeller – og her kan du se flere billeder fra "Globesity"-projektet.

»Billederne fik mig til at undersøge fedmeproblemet globalt og dets indflydelse mere indgående. Jeg rejste i både Egypten, Kenya og Mexico. Her oplevede jeg også, hvordan svært overvægtige må kæmpe med mange alvorlige sygdomme.

Det er mit håb, at min reportage kan kaste lys over den globale overvægt, som mange stadig tror blot er den rige verdens problem.«

Det transseksuelle ikon

Samantha Flores udøver yoga i sit soveværelse. Den nye 84-årige aktivist kæmper stadig for at få etableret "Laetus Vitae" – et plejehjem for mandlige prostituerede. Foto: Benedicte Desrus

2012 – Samantha Flores fejrede i 2012 sin 80-års fødselsdag omgivet af sine venner. Foto: Benedicte Desrus

En anden, som Bénédicte Desrus har portrætteret og er kommet helt tæt på, er det nu 84-årige transseksuelle ikon Samantha Flores, der bor i Mexico City.

Allerede for 23 år siden vedkendte Samatha Flores, der er født som en mand, sig offentligt sin transseksualitet, men først i 2015 gik drømmen om en kønsskifteopration i opfyldelse. Ved den lejlighed tog hun sit kvindenavn.

Allerede i slutningen af 1990'erne fik hun nok af den måde, samfundet behandlede homo- og transseksuelle på, og gik som ivrigt talerør for de seksuelle minoriteter i clinch med både myndigheder og lovgivere.

I 2015 fjernede den mexicanske højesteret forbuddet mod, at mænd og kvinder giftede sig med en af samme køn. Men den lovændring vakte så voldsomme protester, at homoseksuelle stadig har det meget svært i Mexico, hvor et meget stort flertal af befolkningen fordømmer homoseksualitet.

Samantha Flores arbejder nu på at åbne et særligt plejehjem for blandt andre homoseksuelle mænd. Hun kalder sit hjem for "Laetus Vitae", der betyder "et helt liv".

Om sin billedserie om den navnkundige Samantha Flores siger Bénédicte Desrus blandt andet:

»Det var en person, der så mine fotos fra Casa Xochiquetzal, der foreslog mig at tage kontakt til Samantha Flores, som er i fuld gang med at opbygge "Laetus Vitae", der ud over homoseksuelle mænd også skal huse hjemløse unge i kortere perioder. Disse vil blive undervist i, hvordan man kan tage sig af ældre mennesker.«

Se mange flere af Bénédicte Desrus billeder af Samantha Flores her.

De homoseksuelle i Uganda

Et af de steder i verden, hvor homoseksuelle har det hårdest, er i Uganda, hvor lovgivningen mod homoseksualitet i 2014 blev søgt skærpet. Efter flere års heftig debat blev der vedtaget en lov, efter hvilken homoseksualitet kunne udløse dødsstraf. Loven blev dog senere sat ud af kraft. Foto: Benedicte Desrus

Blandt de mange projekter, Bénédicte Desrus har lavet, er også en billedserie om de homoseksuelles barske liv i Uganda.

Hun lavede sin serie i Uganda i 2016 og fortæller, at hun kom ind i de meget lukkede homoseksuelle kredse via flere homoaktivister. Ud over at skildre de homoseksuelles barske liv og problemer går hun i sin serie også tæt på de hårdeste modstandere af legalisering af homoseksualitet i den afrikanske stat.

Generelt har de homoseksuelle det meget hårdt i Afrika, hvor der i 53 lande på en eller anden måde er lovgivet mod homoseksualitet.

Men værst ser det ud i Uganda, hvor homoseksualitet har været strengt forbudt ved lov i over 100 år.

Indtil 2013 kunne det udløse 14 års fængsel, men i 2014 blev der – efter flere års tiltag og heftige diskussioner – vedtaget en ny lov, efter hvilken homoseksualitet kunne medføre dødsstraf. Denne lov blev dog siden samme år ophævet, men Uganda er stadig et af de afrikanske lande, hvor homoseksuelle har det hårdest.

Se flere af Bénédicte Desrus' billeder fra Uganda.

Humanitære og sociale indfaldsvinkler

Om sine generelle indfaldsvikler og mål som fotograf siger Bénédicte Desrus til Jyllands-Posten blandt andet:

»Alle mine fotoprojekter kredser om humanitære og sociale emner. Jeg fokuserer på, hvordan udstødte mennesker lever deres liv, og hvordan de magter at få opbygget nye grupper og små samfund. Jeg graver altid meget dybt og følger udviklingen. Jeg bruger derfor ofte mange måneder på mine projekter.«

> Jeg tænker aldrig på, om mine historier sælger eller ej. Jeg laver dem bare.
>
> Bénédicte Desrus - fotograf
>
> DEL CITAT

Hun håber, at hun kan fortsætte denne måde, blive bedre og stadig være i stand til at rejse penge til sine projekter.

»Mit "Globesity"-projekt blev jeg af økonomiske grunde aldrig helt færdig med,« siger hun, der i øjeblikket er i gang med at forberede et stort projekt, der fokuserer på alvorlige og sjældne sygdomme. Samtidig håber hun sammen med en filminstruktør at kunne lave en dokumentar fra Casa Xochiquetzal.

»Jeg tænker aldrig på, om mine historier sælger eller ej. Jeg laver dem bare. Og de tager altid meget lang tid, så jeg bliver i stand til at trænge dybt ind i emnet.«